

De door- en olopende kosten van huisarbeid

Cass. 13 april 2015, S.14.0023.N

Wanneer een werknemer thuis werkt of op een plaats die niet door de werkgever is aangezezen, dan hebben we te maken met wat de wet *huisarbeid* noemt.

Een overeenkomst voor tewerkstelling van huisarbeiders moet het voorwerp uitmaken van een geschreven arbeidsovereenkomst. Gebeurt dat niet, dan mag de werknemer, die de wet *huisarbeider* noemt, op elk ogenblik een einde maken aan de arbeidsovereenkomst zonder een opzeggingstermijn te moeten naleven of een opzeggingsvergoeding te moeten betalen. Dat is ook het geval wanneer de overeenkomst niet alle door de wet voorgeschreven vermeldingen bevat, met uitzondering van een regeling over de kosten.

In de vereiste geschreven arbeidsovereenkomst moet inderdaad een bepaling zijn opgenomen die vermeldt welke vergoeding de werknemer zal krijgen voor de kosten die verbonden zijn aan de huisarbeid. Komt een dergelijk beding niet voor in de overeenkomst en is er ook geen cao die dat voorziet, dan is de werkgever aan de huisarbeider een forfaitair bedrag van tien procent van het loon verschuldigd als vergoeding van de kosten die aan de huisarbeid verbonden zijn. Indien de werknemer met verantwoordingsstukken kan aantonen dat de werkelijke kosten hoger liggen, dan kan hij aanspraak maken op een hogere vergoeding.

In het hierboven vermelde arrest doet het Hof van Cassatie uitspraak over drie vragen in verband met die kostenregeling.

1. Als geen geschrift werd opgemaakt, is er uiteraard ook geen geschreven clause in verband met de kosten van huisarbeid. De vraag rees of de huisarbeider dan enkel kan gebruik maken van het recht de arbeidsovereenkomst onmiddellijk te beëindigen, dan wel ook aanspraak kan maken op een forfaitaire kostenvergoeding gelijk aan tien procent van het loon. Beide, zo beslist het Hof.

2. Een tweede vraag die aan het Hof werd gesteld, betreft het gevolg van het niet-verrichten van arbeid op de forfaitaire kostenvergoeding. De zaak had betrekking op een geval waarin de werknemer gedurende een bepaalde periode werd vrijgesteld van prestaties. De werkgever ging ervan uit dat de werknemer in die periode geen kosten had gemaakt, maar het Hof van Cassatie wijst dat van de hand: uit het forfaitair karakter van de vergoeding volgt, aldus het Hof, dat wordt vermoed dat de huisarbeider effectief kosten maakt die kunnen doorlopen tijdens een periode waarin hij is vrijgesteld van prestaties.

3. Een laatste vraag ten slotte had betrekking op de interest. Meer bepaald werd aan het Hof gevraagd of op de forfaitaire kostenvergoeding van tien procent, van rechtswege, d.w.z. zonder ingebrekestelling, de looninterest verschuldigd is waarin de wet voorziet.

Het Hof van Cassatie beantwoordt die vraag positief: de kostenvergoeding is loon in de zin van de Loonbeschermingswet, zodat de werkgever die ze te laat betaalt, zijn schuld automatisch met de interest verhoogd ziet.

Willy van Eeckhoutte.

Meer informatie over dit onderwerp is te vinden in het Sociaal Compendium 14-15, hét standaardwerk van het Belgisch arbeids- en socialezekerheidsrecht (www.sociaalcompendium.be)

Zie, voor een sociaaljuridische duiding van wat de media dagelijks brengen, ook: WikiSoc